

Издаването на училищен алманах се превърна в традиция за нашето училище, която продължава вече четвърта година. Към създаването на първата книжка ни подтикнаха изявите на нашите възпитаници в регионални, национални и международни литературни конкурси през 2004/ 2005 година. Сега повечето от тези ученици са вече студенти в най-реномираните висши учебни заведения, а някои от тях имат публикации в периодичния печат. Може би те са утрешни талантливи поети, писатели и журналисти, будната съвест на България. Но ние се гордеем, че тук – в СОУ "Н.Рилски", те имаха възможността да направят своите първи стъпки в литературното и журналистическо поприще, да почувстват увереност в себе си, да усетят сладостната тръпка от признанието на успехите си.

Днес все повече нови автори от различни възрастови групи се появяват на страниците на училищния литературен алманах. Чрез своите неподправени и искрени размисли, те отправят ценни послания към нас, разкриват тревогите, радостите и мечтите си, умело защитават своите позиции по основни житейски и философски въпроси – за доброто и злото в човешкия живот, за любовта и щастието, за страданието и възмездието, за основните човешки ценности.

За някои от учениците участието в четвъртия алманах е първа изява. Те имат какво още да научат, за да разгърнат изцяло творческия си потенциал, но важното е, че във всяка една творба има нещо оргинално и завладяващо, разкриващо индивидуалността на автора й – и като светоусещане, и като стил на писане.

Веднъж в едно интервю, във връзка с издаването на литературния алманах, полушеговито казах, че в нашето училище би могла да се сформира нова литературна школа, защото витае една творческа атмосфера, в която се чувства възрожденския плам, завещан сякаш от патрона на нашето училище Неофит Рилски.

Във времето на високите информационни и комуникационни технологии, не създаването на литературна школа, а само четенето на художествения текст и още повече- писането на такъв в училище, изглежда утопия.

Но аз се радвам, че учителите по литература в СОУ"Неофит Рилски" успяват да възродят интереса на учениците към художественото слово, да събудят у тях творческо вдъхновение и любов към литературата и изкуството.

Желая на всички нови творчески успехи!

Петранка МИНЧЕВА
директор на СОУ"Н. Рилски

Радостина Стоянова Георгиева
родена на 01.05.1987 г. в ф. Сливен
Като ученичка участва в конкурси и е отличавана с множество награди.
Удостоена е с Национална диплома за средно образование.
Студентка е в СУ "Св. Климент Охридски"

Скъпи приятели, поздравявам ви с празника на родното училище! Приветствам цялостността на авторите на поредния училищен алманах и им желая следващи творчески успехи.

Сега съм студентка в Софийския университет и отдалечена на столични километри, но първите ми публикации бяха на страниците на училищния сборник за ученическо творчество. Съветите и любовта на преподавателите ми към словото ми помогнаха да реализирам част от мечтите си.

Млади творци, доверете се на учителите си и успехът няма да ви подмине!

Честит празник и до нови срещи на страниците на училищния алманах!

Радостина ГЕОРГИЕВА

Пламена Тошкова Стамова
родена на 27.09.1992 г. в Сливен
Ученичка в IX клас в СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

ПРЕДИЗВИКАНИ РАЗМИСЛИ

Седя си вкъщи и се чудя какво да правя. Скучно ми е. Решавам да разгледам книгите от домашната библиотека. Търся нещо по-интересно. И ето попадам на книга, чието заглавие ме отвежда към Руско-турската освободителна война. Разлиствам страниците. Колко добре е разказано за подвизите, извършени от руските воини и българските опълченци. Проследена е войната стъпка по стъпка. Разказано е за мъките, преживени от руси и българи в критичните мигове на военните действия, за помощта и подкрепата, която братските воини са си давали в минути на изпитание... Всичко това е минало, което ще остане за винаги в паметта на българите.

В днешното забързано ежедневие, в напрегнатия ритъм на живот, българинът никога не пропуска да отбележи свещените дати, свързани със съдбовни исторически събития. Не може да се забрави Шипченската епопея, сражението при Плевен, боя за Стара Загора и още много други битки. Днес признателното поколение не пропуска да постави китка цвете пред паметните могили, осеяли пътя на руската армия, да си спомни за подвига на знайни и незнайни воини, загинали далеч от дома, за свободата на братското българско отечество.

Историята на българския народ предлага много примери на проявен героизъм от нашия народ, разказва за непреклонените глави, най- често позорно отделени от телата, но неотказали се от идеята за свобода на България. Този непреклонен български дух е помогнал на нашия народ да оцелее през векове на изпитания и да продължи уверено да крачи по пътя на светлото си бъдеще.

В близо 14-вековната ни история откриваме прекрасни примери на братска помощ. Но най-великият пример за това, как един народ е готов да пожертва собствения си живот, воден от мисълта, че когато братът славянин е в беда, може да му помогне само друг брат славянин, е връзката между България и Русия.

Книгата в ръката ми помогна да се върна във времето и да преосмисля настоящето, защото само паметта може да ни върне самочувствието и да ни помогне да се ориентираме в сложното настояще. Вековната връзка между България и Русия е повече от учебник по благородство, човечност и сигурно доказателство за истински успех в съвместната работа.

Стела Колева Пехливанова
родена на 19.04.1995 г. в Стамен
Ученичка в VI клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

ЗА ДРУЖБАТА – ОПТИМИСТИЧНО

Пет столетия от българската история са белязани с кръв, унижение, болка и духовен мрак През тези векове сме били роби в Турската империя.
Развитието на България в Европа е спряло, а страната ни е била напълно заличена от политическата карта.

Българите имали голямо желание за освобождение, но не можели сами да го постигнат. Руско-турската война обаче слага край на това. Митът за Дядо Иван- великият северен народ, в чиито жили тече славянска кръв, воден от най- искрени чувства към българските си братя, започва най-справедливата война.

По това време литературата и живописта показват различни страни от събитията преди и по време на войната. Голяма част от тези творби са класика на българската и на руската култура.

Стихотворението на Иван Сергеевич Тургенев – "Крикет в Уиндзор" е написано като отзвук на Априлското въстание. В него английската кралица наблюдава игра на крикет между дъщерите си, но вместо с топки, те играят с кървавите глави на българите

Много известна е и още една творба – "В навечерието", където главният герой е българин. Той се казва Иван Инсаров и пристига в Кунцово. Там се влюбва в Елена, а в края на романа умира.

Дълбоко ме потресе съдбата на баронеса Юлия Петровна Вревска, една доброволка, дошла в България като медицинска сестра. Тя помага на ранените руски и български войници, но се разболява от тиф и умира. Нейният подвиг, както и на много други доброволци от Русия, ще остане завинаги в историята.

Но какво кара хората като Юлия Вревска да дойдат тук? Славянският език, който ни свързва, братската обич и приятелските отношения между двете страни.

Днес тези отношения са приели други форми. Политическите капризи на времето обаче са далеч от обикновените хора. Българският и руският народ са свързани не с политически договори, а със силата на кръвта. Надгробните могили на руските войници, костите им в криптите на Шипка и в Плевен – това е истинската връзка. Затова дружбата между двата народа ще пребъде във времето.

Христина Христанова Михалева
родена на 21.06.1993 г. в гр. Стамен.
Ученичка в VIII клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

ПОКЛОН ПРЕД ПАМЕТТА НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ

Славно и героично е миналото на моя народ. Историята ни е богато изпъстрена с разцвет и упадък, възходи и падения.

България е моята прекрасна родина, която е дала живот на много велики българи, защитили достойно нейното име. Всеки от нас знае за Паисий, за Ботев и Левски, Раковски и Чунтулов. Техните дела са останали завинаги в пантеона на безсмъртието. Те са живели достойно, сражавали се с чест и загинали без страх.

За тях и за още хиляди знайни и незнайни българи, дали живота си за свободата на Родината, е нашият дълбок поклон.

Ние, младите потомци, трябва да знаем и да помним героизма и величието на борците за национална свобода. За тях все още ни нашепват вековните дървета на най-българския връх Шипка, напоен с кръвта на шепата опълченци, дръзнали да се опълчат срещу жестокия поробител.

Костницата и Панорамата в Плевен, паметникът на освободителите в Стара Загора и още много други светини на българския дух ни подсещат, че трябва да съхраним националните си ценности, да помним кой ни подари свободата и да я пазим в сърцата си заедно с обичта към най- близките хора.

Поклон, дълбок поклон пред теб, мой славен и героичен народ!

Няма да изменя на теб и Родината си, ще помня заветите на твоите велики синове и няма да опетня твоето име пред Европа и света. Защото те обичам, защото няма да те оставя, а ще се боря за твоето по- добро и по-щастливо бъдеще.

Теодор Марков Марков
роден на 07.09.1995 г. в Сливен
Ученик в VI клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

ВЕЧНА ДРУЖБА

130 години ни делят от едно изключително събитие – раждането на българската държава след пет века робство, смърт и потоци пролята кръв. Очакваната свобода става реалност с помощта на русите. Дошли отдалеч, за да помогнат на един народ в криза, на един отчаян народ, в чиито жили тече славянска кръв. Далеч от амбициите на руското самодържавие, обикновеният руски войник поема пътя към България, воден единствено от искреното си желание да помогне в трудния момент.

След 130 години проверка на връзката между двете страни можем да посочим години на възход, но и години на понижен интерес. Но предизвикателствата на времето ни помагат да преосмислим отношенията си. Чудесен пример за това бе лятото на 2007 година. Унищожителни пожари обхванаха България, горяха гори, унищожаваха се зелени площи. България имаше нужда от помощ. И тя дойде. Дойде от Русия, на крилете на един самолет, който спаси Аязмото край Стара Загора, както преди 130 години руски войни и български опълченци освободиха града от турците.

Точно такива моменти ни карат да се замислим и да проверим силата на вярата и дружбата, защото връзката между два народа не е подвластна на политическите доктрини.

Мария Тодорова Азманова
родена на 27.01.1995 г. в ф. Стара Загора
Ученичка в VI клас на СОУ "неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

БЪЛГАРИЯ И РУСИЯ

/ Разсъждение в днешно време /

Дружбата между България и Русия е вековна и неразривна. Тя е започнала още по времето, когато България е била под турско робство. Българският народ е очаквал да бъде освободен от Русия.

Искам да разкажа за едно от лицата на българо-руската дружба – съвместните икономически проекти. Особено силна е била връзката между двете страни по време на социалистическия строй. Русия / СССР/ е помогнала за икономическото развитие на България. Голям е броят на заводите, построени с помощта на руски специалисти и оборудвани с руски машини.

В моя роден град Твърдица има построена фабрика за обогатяване на въглища, издигната с участието на руски специалисти. По време на социализма е бил засилен и културният обмен между страните ни. Издавани са много руски списания, вестници и книги. В почти всички български градове е имало руски книжарници. Гледали са се руски филми и са се изнасяли руски постановки, които са били любими на българския зрител. Много български състави са гастролирали със свои постановки в Съветския съюз. Руските и българските деца са си гостували в пионерските лагери.

По време на прехода /1990- 2000 г/ връзките между двете страни отслабнали.

В последните няколко години България отново се обръща към Русия, защото тя е необятна страна с много подземни и природни богатства и винаги е готова да ни помогне.

Българският народ е бил и винаги ще бъде признателен на Русия и ще чувства нейния народ като свой брат.

Габриела Горева Делова
родена на 20.05.1996 г. в Сливен
Ученичка в V клас на СОУ Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

Поклон пред паметта на освободителите

Нашите герои
са като звезди
и огряват вечно
в родните земи.

За родината ни свята
борили се цял живот,
ний вега да сме щастливи,
да ги помни цял народ.

Арнф Христов Христов
роден на 11.09.1996 г в Сливен
Ученик в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

ВЪЛШЕБНИЯТ ПРЪСТЕН

(Вълшебна приказка)

Някога живяло едно дете на име Аполон. Всички го мислели за непохватно и страхливо. Баща му също казвал, че не може да направи нищо като хората.

Веднъж Аполон дочул от един човек, че в някаква пещера имало пръстен, който давал голяма сила и умения. Решил да се опита да го вземе и да докаже, че не е страхливец. За изпът взел хляб, вода и за защита – една тояга. По пътя щяло да има изпитания, но той не знаел за това.

Дълго време вървял, докато изведнъж не се появила мъгла. Дочул се рев. Появил се страшен минотавър и с човешки глас попитал:

– Накъде си тръгнал?

– Търся пещерата, в която има вълшебен пръстен – отговорил Аполон.

Минотавърът го нападнал, но Аполон успял да избегне атаката. Започнала тежка битка, която продължила дълго време. Накрая Аполон победил. Мъглата се разнесла и се появил меч. Момчето се приближило и го взело.

Починало си малко и отново тръгнало на път. След известно време се озовало пред една пропаст. От нея изскочила триглава ламя. Главите й можели да бълват огън. Аполон успял да го избегне с помощта на меча, който бил взел. Също като първата битка и тази продължила много дълго. Накрая Аполон успял да отсече средната глава на ламята. Чудовището паднало мъртво.

Пропастта се затворила и пътят се появил. Трупът на ламята се превърнал в лък и една златна стрела. Аполон ги взел и тръгнал по пътя си. Стигнал до пещерата и влязъл в нея. Тя била много тъмна, само тук – там имало пролуки, през които влизала светлина. С помощта на стрелата Аполон отразил светлината и осветил пътя си. Видял пръстена и се насочил към него. Изведнъж пред момчето изскочила разярена мечка. Атакувала го с острите си нокти. Аполон избягнал атаката и изстрелял стрелата, която бил взел. Мечката била улучена и паднала мъртва.

Аполон взел пръстена и тръгнал към къщи. Щом се прибрал, никой вече не го мислел за страхливец и непохватник.

ИСТОРИЯТА НА ЯН

(Приказка)

Преди много време живяла една стара майка, която си има едничък син на име Ян. В градината й растяло невиждано цвете. Щом поникнело обаче едно зло куче идвало и го унищожавало. Животното било много голямо, страшно и свирепо.

Веднъж синът рекъл на майка си:

– Майко, ще спра това куче. Не се опитвай да ме разубеждаваш.

– Хубаво, синко, но се приготви добре! Вземи меча на баща си и лъка му.

– Разбира се, мамо.

Така Ян се приготвил. Когато тръгнал, за да намери пътя, следвал останките от цветя. Но не знаел , че ще срещне препятствие.

Както вървял, стигнал до една висока планина. На върха на тази планина постоянно горял огън. За да стигне до кучето, трябвало да мине през нея. Щом стигнал до половината й, пред него се появила ламя и казала:

– Приготви се да посрещнеш съдбата си!

– Ще видим тази работа. – отвърнал Ян.

Помежду им избухнала битка. Ламята атакувала с огнени топки. Ян ги избягвал и чакал да му се отвори шанс за удар. Ламята допуснала грешка и момчето нанесло удар – удрязало й главата. Тя паднала мъртва на земята.

Ян продължил пътя си. Вече нямало препятствия. Той вървял с дни, докато стигне до дома на кучето - колибка, заградена от цветя.

Ян извикал:

– Куче, ако не те е страх, излез да си премерим силите!

– Кой ме предизвиква? – попитало кучето.

– Аз, момчето Ян.

– Приготви се да умреш! – рекло кучето.

Те се вкопчили в битка. Били равностойни противници. Накрая Ян използвал кокал за заблуда. Щом кучето се разсеяло, момчето му изпратило стрела. Звярът паднал мъртъв на земята.

Трупът веднага се превърнал в бързоходни обувки. Ян ги обул и си тръгнал. Щом направил крачка, започнал да се движи много бързо.

Като се прибрал, никой не го познал, защото били минали два месеца.

– Върви си! Ти не си от това село.

Момчето се натъжило и си тръгнало.

Заживяло на мястото на кучето. Построило си къщичка с двор. Там живяло щастливо до края на дните си.

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КАМБАНЧО

Едно дете на име Камбанчо тръгнало на пътешествие. Той искал да вземе вълшебния меч, който режел всичко с едно докосване.. Казали му, че по пътя щяло да има много големи и опасни препятствия.

Както си вървял, Камбанчо съзрял висока планина, в която се намирал мечът. Върхът на планината блестял в ярки светлини. Камбанчо безстрашно тръгнал към нея.

Не щеш ли, се задала триглава ламя. Камбанчо имал само един лък и една добре оформена тояга за близък бой. Щом тя се запътила към него, той взел своята тояга и започнал да я налага. След малко ламята паднала на земята, но не била мъртва. Камбанчо взел една стрела и я забил в средната й глава – с голи ръце. Ламята започнала да рита и да се мята. След малко главата й паднала и тя умряла. Камбанчо отново продължил.

Стигнал до средата на планината. Изведнъж пред него се появила огромна мечка. Той успял да избегне атаката и изстрелял една стрела към нея. Когато стрелата докоснала кожата на мечката, отхвръкнала настрани. Мечката пак се запътила към Камбанчо. Той успял отново да избегне атаката и хвърлил с все сила тоягата си. Тя също отхвръкнала и се върнала при него. Мечката –разярена - пак се запътила към него. Камбанчо се сетил и хвърлил един камък към главата на мечката. Тя се проснала мъртва на земята. Камбанчо отново продължил.

За жалост се стъмнило и той трябвало да пренощува в близката пещера. Щом се събудил видял, че се намира почти до върха. Както си вървял, изведнъж се появил демон и се запътил към него. Камбанчо избягнал атаката и щял да изстреля стрела, но демонът вече бил зад него - телепортирал се. Демонът отново атакувал. Камбанчо пак се измъкнал и се възползвал от телепортирането на демона, обърнал са назад и изстрелял една стрела. В същото време демонът се появил и бил улучен от стрелата. След малко като по чудо се изпарил. Камбанчо взел меча и тръгнал към родния си дом, но той не знаел, че след като го взел, отключил сила от долния свят.

Когато влязъл в селото, там нямало никого, защото всички се били изпокрили. Той поразпитал и разбрал, че триглавото куче Цербер –

пазителят на подземното царство, владеел всичко навън. Камбанчо тръгнал да го търси. Накрая го намерил в най-крайната част на селото. Щом Цербер го забелязал, започнала страшна битка. Звярът атакувал с огнени атаки, а Камбанчо ги отбягвал. Били се толкова дълго, че и двамата започнали да се изморяват. При поредната огнена атака Камбанчо с меча си разделил огъня на две. Така успял да се приближи до Цербер и с един замах отсякъл и трите му глави. Най-сетне у пазителят на подземното царств умрял.

След преживяното Камбанчо вече не бил дете, а станал мъж. Веднага всички хора излезли от своите скривалища. Те били благодарни на Камбанчо и го признали за спасител на селото.

Оттогава селото било защитено, а в него вече нямало нито крадци, нито лъжци, защото знаели, че ще бъдат наказани.

НАЙ – ГОЛЯМАТА МЕЧТА НА СВЕТА

Преди много време живеел един човек. Той имал една мечта- да лети. Хората казвали, че е глупава и не може да се сбъдне.

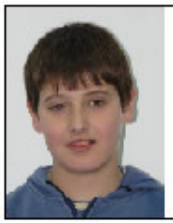
Веднаж решил да направи машина и да полети с нея. Събрал доста пера, малко смола, въжета и картони, Пет месеца работил и накрая успял. Тя не била съвършена и всички казвали, че няма да успее. Сложил под покрива на дома си купчина сено. Качил се на покрива и скочил. Във въздуха машината се счупила и тои падна в сеното.

Всички му се присмивали. Човекът се ядосвал и решил да им покаже, че ще успее. Отишъл в най- доброто училище с решението да се научи да лети. Учил що учил за 1 година и си тръгнал. Събрал същите материали и започнал да строи нова машина.

Този път я построил за един месец. Също като преди всички казвали, че няма да успее. Този път машината изглеждала съвършена.

За разлика от предишния опит сега бил сигурен и не сложил купчина сено. Отново се качил на покрива. Малко се поколебал, но накрая скочил. Всички се стреснали. Този път машината не се счупила и човекът полетял. Той бил много щастлив. Никой не му се присмивал вече и го признали за майстора на селото.

Хората разбрали, че ако човек силно желае нещо, упорито работи и се стреми към него, то винаги успява.

Георги Енйев Костов
роден на 07.10.1996 г. в гр. Сливен
Ученик в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

САНДАЙМЕ, САСКЕ И НАРУТО

Живяло някога едно момче на име Наруто. Всички хора и деца го отбягвали, защото знаели, че една огромна деветоопашата лисица се е вселила в Наруто. Първият – хокага – преди да умре заключил деветоопашатата лисица в тялото на Наруто. Така той имал допълнителна мощ и мечтата му била един ден да стане хокаге и всички да го уважават.

В селото на име Коноха, имало една змия, която рушала къщи и убивала хора. Наруто тръгнал към селото, но в гората на смъртта срещнал Саске Учиха, който притежавал Шаринган. Шаринганът бил наследствен ген, който само Саске притежавал, защото братът на Саске, Итачи Учиха, убил всички с техниката "шаринган", но оставил само брат си и се самоубил.

Саске искал да се бие срещу Наруто. След продължителна борба Саске казал на Наруто, че е спечелил уважението му.

Двамата отишли в Коноха, за да убият змията. Приложили всичките си техники над змията, но тя не умирала. На Наруто му останало само призоваващото джуцу и той се обърнал към шефа на жабите, който се казвал Сандайме. Сандайме бил огромна говореща с меч жаба.

Саске, Наруто и Сандайме убили змията. Направили Наруто Хокаге и всички го уважавали. Саске, Наруто и Сандайме станали добри приятели.

Иван Стефанов Колев
роден на 27.10.1995 г. в ф. Сливен
Ученик в VI клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

ПРИНЦЪТ С ТИГЪРА

Имало едно време един малък принц, който живеел на планета, малко по–голяма от него, и имал нужда от приятел. Принцът на планетата си имал каквото си поиска: скейтборд, който лети, дискове, които летят и куп все такива интересни предмети. Но на него му омръзнало да живее сам. Той бил много умен. Знаел всичко. Хванал се да изобрети машина за телепортиране. Неговият план бил да отиде на някоя друга планета, да се запознае с някого и двамата да се преместят на неговата малка планета.

Малкият принц изобретил машината, но докато я правел, той се сетил, че планетата не е достатъчно голяма за двама. Принцът мислил и решил да уголеми планетата. Ходил да събира материали от най–различни места: вулкани, пещери, долини, светове и такива, зад които дебнели смразяващи чудовища. Малкият принц проучвал всяко чудовище и за всяко си правел предпазни костюми, които можели да издържат на атаките му. Той разбрал, че планетата се уголемява бавно и си изобретил обувки. Нарекъл ги "скоростни обувки", защото му позволявали да се движи с хиляди километри в секунда. С тях работата му станала много по–лесна.

Но започнал да се уморява. Решил да измисли някакъв елексир и го направил. Нарекъл го еликсир "Чудо". Така с еликсира и с обувките той направил планетата си много голяма.

Дошъл ред на телепортирането. Той видял един тигър. Бързо разработил еликсирът, който давал възможност на тигъра да говори. Тигърът изпил течността и се запознали. Те станали добри приятели и отишли на вече уголемената планета на малкия принц.

Там заживели щастливо.

Саня Николова Николова
родена на 04.03.1996 г. в ф. Стара Загора
Ученичка в V клас на СОУ "неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

КАМЕННОТО ЧУДОВИЩЕ

Времето беше ясно, слънцето грееше, а каменната планина дъхаше на свежа зеленина.

Сутринта, когато се събрахме до близката поляна, Антоан, Соня и даващият съвети Маник, решиха да си поиграят в планината.

-Хайде да отидем в планината и да поиграем на чист въздух! – предложи Маник.

-Съгласен съм – отговори Антоан.

А Соня каза:

- Какво чакаме? Да вървим!

Тримата приятели потеглиха към планината. Там те започнаха да мислят на какво да играят. Както винаги, даващият съвети Маник предложи:

-Какво ще кажете да поиграем на криеница?

-Става! Но кой ще ни търси? – попита Антоан.

Соня им предложи:

-Какво ще кажете да се броим и който сбърка и отпадне, той ще търси?

-Прекрасно! – отговори Маник.

Докато се брояха, пред тях се появи едно странно чудовище. То беше цялото в пламтящи камъни. Очите му бяха червени, а ръцете и краката му бяха като здрава стомана. Отдалеч си личеше, че не е с добри намерения. То изръмжа зловещо, огънят върху камъните се увеличи и то запламтя като пожар. На гърба си имаше и каменна торба. Чудовището се приближи към уплашените деца и рече:

-Ти, момче, ще дойдеш с мен!

То говореше на Антоан. Момчето се опита да се спаси, но чудовището

го хвана и го пъхна в каменната торба. След това мигом се изпари в планината.

Соня и Маник от страх щяха да припаднат, но когато събраха смелост, решиха да намерят и спасят приятеля си Антоан. Те тръгнаха по тревистата пътечка. Не след дълго срещнаха една стара жена, която се мъчеше да изкачи висок хълм. Тя беше с изпокъсани дрехи и грозна като плашило. Децата я съжалиха и решиха да и помогнат. Като се изкачиха по хълма, старицата ги попита защо са отишли толкова надалеч от селото. Децата обясниха всичко докрай, а жената им отговори:

-Съжалявам, деца! Преди години аз исках да съм много известна с моите експерименти, но веднъж смесих лоша отвара, която съживи чудовището. То ме тормози от много време, но не знам какво е намислило да направи с вашия приятел. Но все пак ще ви помогна. То живее до една каменна пещера. Трябва да вървите по каменната пътечка и ще стигнете при него. Вземете тези две копия и ги забийте в очите му, за да го убиете.

Децата благодариха на бабата и тръгнаха по пътечката. По пътя те видяха каменни мухи.

-Олеле! Мухи! Страх ме е от тях – извика Маник.

-Не се бой, бъзльо! Нищо няма да ти направят – успокои го подигравателно Соня.

Най-сетне те стигнаха до пещерата. До нея имаше загадъчни камъни. Те зловещо измърмориха и се преобразиха в чудовището, което държеше в плен Антоан в каменната торба. То изръмжа страшно и всичко наоколо се възпламени. Децата, без да загубят смелост, забиха копията си в очите на каменното страшилище. Всички камъни наоколо се превърнаха в пепел и трите деца продължиха спокойно веселите си игри.

ГОРАТА НА СМЪРТТА

/ Вълшебна приказка /

В едно градче живял ловец с кучето си Лазар. Тръгнали те на лов за лисици. Времето било топло, имало зелена трева, дърветата цъфтели и всичко сияело, защото било пролет. Но такава гледка съществувала само в града, а в Гората на смъртта – не. Никой не смеел да припари до това място, защото хората казвали, че който е отишъл там, не се е върнал. За пръв път от много време насам, отивал жив човек в Гората на смъртта.

Там имало една къщичка, в която живеела млада девойка. Тя не се страхувала от гората, защото от малка я познавала и се чувствала спокойна в нея.

Тръгнала един ден да бере билки. Видяла някакъв човек и го попитала:

- Какво правиш, страннико, в тази гора?
- Изгубих се, защото се запътих към Ягодовата поляна, но сега не знам къде се намирам - отговорил пътникът.
- Ти си в Гората на смъртта – казала девойката.- Но не се безпокой. Няма да ти се случи нищо лошо. Щом си с мен, ще си добре.
- Е, хубаво тогава. Ти как се казваш? - полюбопитствал момъкът.
- Името ми е Алиса. А твоето ? - попитала девойката.
- Наричат ме Лоренцо – отговорил пътникът. - Тук ли живееш?
- Да, къщичката ми е ето там – отвърнало момичето. Хайде, ела да ти я покажа.

Влезли вътре, но девойката затворила момъка в клетка и се оказало, че тя е вещица.

- От теб ще се получи много красива каменна скулптура! – развикала се вещицата.

В същия момент се появил ловецът и чул викове за помощ. Надникнал през прозорчето, което било толкова тясно, че едва не си заклещил главата, и видял какво става там. Отворил вратата, но щом го зърнала вещицата, вдигнала си рязко ръката и ловецът се превърнал на лед. В бързината вещицата не видяла кучето и не успяла да го вледени. Докато злата девойка била с гръб, на другия край на стаята и приготвяла смес за вкаменяване, Лазар започнал да ближе леда, защото ожаднял от пътя. След малко ледът бил вече стопен и ловецът тихо освободил странника от клетката и заедно избягали. Вещицата без да иска изляла върху себе си сместа за вкаменяване и се превърнала в каменна статуя.

С изчезването на вещицата изчезнали и злите сили в Гората на смъртта. Тя не носела вече това име и била превърната в природен парк. Посещавали го много хора и никой не се страхувал, макар че вкаменената вещица била сложена като статуя. А къщичката станала музей, в който влизали пътници от целия свят.

Габриела ДЕЛОВА

Татяна Неделчева Найденова
родена на 15.07.1998 г. в ф. Сливен
Ученичка в III клас на СОУ "неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

ПРЕДАНАТА МАНГУСТА

/ Съчинение /

В края на едно село живеел един земеделец с жена си. Двамата много го обичали. Родило им се красиво дете.

Една вечер земеделецът се върнал у дома си с една новородена мангуста.

Обяснил на жена си, че е донесъл мангустата, за да се забавлява детето с нея.

Малката мангуста и детето растели заедно. След пет-шест месеца, докато детето било още малко, мангустата станала вече голяма. Тя била много красива. Имала големи блестящи черни очи и хубава дълга опашка.

Един ден жената отишла да пазарува. Нахранила детето си и го сложила в кревата да спи. Взела една голяма кошница, но преди да тръгне, казала на мъжа си:

- Отивам за малко на пазар. Детето спи самичко. Но ти бъди нащрек. Страх ме е от тази мангуста :
- Глупаво е да се страхуваш - усмихнал се земеделецът. - Тя ми е мила колкото нашето дете.

Мърморейки недоволно, жената отишла на пазар. Земеделецът забравил предупрежденията и излязъл на разходка. По пътя си срещнал няколко приятели и се спрял с тях на сладки приказки. Жената се върнала натоварена с покупки. Забелязала, че мангустата стояла на прага, като че ли я чакала нетърпеливо.

- Ох боже мой! Кръв!

И наистина от устата на мангустата течала кръв.

- Дявол да те вземе! Ти уби детето ми !– извикала жената.

Без да мисли, хвърлила тежката кошница върху главата на мангустата и побързала да влезе при детето.

Влязла в стаята и спряла озадачена. Детето продължавало да спи спокойно. А близо до креватчето лежала една голяма отровна змия.

Едва тогава жената разбрала какво се е случило. Изтичала при мангустата да й благодари, но тя била вече мъртва. Натъжена, жената започнала да лее сълзи. Мъчно й било за преданата мангуста. Проклинала се за онова, което сторила.

Десислава Иванова Денкова
родена на 19.12.1996 г. в ф. Стара Загора
Ученичка в V клас на СОУ "неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

БАЛ В ЗИМНИЯ ДВОРЕЦ

Имало едно време едно момиче. То живеело в една стара къщичка на края на едно село. Като се разхождало веднъж видяло, че нещо блести под едно дърво. Навело се и го взело. Това било малко пръстенче. Сложило го на ръката си и то прилепнало много добре. След малко пред него се изправил един вълшебник. Той казал:

– Къде си тръгнало, момиченце?

– Нямам родители, а искам да отида на бала в зимния дворец. Нямам какво да облека и обуя.

– Аз те познавам много добре, че си добро дете и ще ти помогна.

Вълшебникът извадил изпод сакото си малка вълшебна пръчица, доближил я до скъсаната рокля на момичето и роклята се превърнала в нова и много хубава. Същото направил с обувките на момичето и то се видяло със златни чехлички.

– Сега можеш да отидеш на бала.

– Как да отида? Ще закъснея. Много е далеч.

Вълшебникът взел едно пънче, доближил пръчицата и пред момичето се явила шейна. Хванал от близката река жаби и ги превърнал в два красиви елена.

– Ето, всичко е готово. Така можеш да отидеш в зимния дворец.

Когато пристигнало момичето, всички го гледали с възхита. Там бил и царският син. През цялото време той танцувал с нея и много я харесал. Накрая на бала й предложил да стане негова жена. От този ден момичето останало да живее при царския син.

Иван Илков Сикоров
роден на 25.01.1996 г. в ф. Сливен
Ученик е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

МЕЧТАТА НА ЯНСЕН

Имало едно време един човек на име Янсен. Той мечтаел да лети в небето като орел. Всеки ден преди залез слънце ходел на една скала и там гледал орлите, като летели в небето. Той им се възхищавал много, защото били прекрасни, и искал да лети като тях.

Месеци наред ги гледал и накрая се отчаял. Янсен се захванал да търси училище за летци. Търсил, търсил и най-после намерил.

Отишъл при директора на училището и се записал да учи. В първия ден той разбрал, че това не е училище, в което да можеш да станеш летец, който да лети без нищо, а е училище, в което хората се учат да управляват самолети и хеликоптери. Той напуснал училището и се върнал вкъщи. Бил много отчаян, защото мислел, че мечтата му не може да се сбъдне.

Един ден както обикновено Янсен отишъл на скалата, за да гледа орлите. Зад него се задал един старец с бяла брада, пръчка в ръка и къса коса. Той го попитал:

– Защо стоиш тук, млади момко?

Янсен му отвърнал:

– Гледам орлите, които летят в небето.

– А защо ги гледаш така втренчено?

– Защото искам да летя в небето като тях, но не намерих къде да се науча.

Старецът се замислил и му казал:

– Момко, ела с мен вкъщи, за да ти дам нещо, което ще ти помогне.

Тръгнали двамата към дома на стареца. Стигнали до къщурката му и влезли вътре. Дядото рекъл:

– Момко, вземи този пръстен. Той ще ти помогне да осъществиш мечтата си.

Янсен му казал:

– Благодаря за пръстена.

И си отишъл. Прибрал се вкъщи и легнал да спи. На другия ден той пак отишъл на скалата и си казал:

– Ще скоча, каквато и цена да платя! Или ще полетя, или ще умра.

Той скочил от скалата. И тъкмо щял да се разбие в долината, пръстенът изведнъж светнал. Янсен се учудил и се изкачил високо в небето. Той полетял и се зарадвал много.

Така мечтата на Янсен се сбъднала.

Натялия Янкова Пенчева
родена на 23.08.1996 г. в ф. Пловдив
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

ЕЛИЦА И ПРИНЦЪТ

(Вълшебна приказка)

Имало едно време една принцеса на име Елица. Тя била толкова красива, че който я видел, се влюбвал в нея. Но майка й починала, а баща й се оженил за една лоша и мързелива жена. Тя карала Елица да върши черната работа в царството.

Веднъж мащехата казала на Елица да отиде в гората и да набере гъби:

– Напълни тази кошница с гъби. Докато не я напълниш, не се връщай! – казала мащехата.

Дълго вървяла Елица. Обиколила околността, но гъби не намерила. Тогава навлязла вътре в гората и се изгубила. Започнало да се стъмнява и станало много страшно. Задухал вятър. Момичето искало да се върне, но се объркало и навлязло още по–навътре в гората.

Изведнъж забелязала светлинка и тръгнала към нея. Когато стигнала, видяла малка къщичка и почукала на дървената вратичка. Отворил един мъж, страшно грозен и сбръчкан:

– Добър вечер, момиче! – казал той.

– Добра да е! – отвърнала тя.

– Защо си по това време тук?

– Изгубих се. – И му разказала всичко за себе си.

След това го попитала:

– А ти какво правиш тук, дълбоко в гората?

– Някога бях принц. Имах майка и баща, но майка ми – царицата – почина. А баща ми се ожени за една вещица, която доведе своя син и искаше той да стане принц, а аз да изчезна от царството. И така ме прогони и ме превърна в това грозно същество. Досега никой не знае как да развали магията ми.

Когато чула това, Елица се развълнувала и го целунала. Щом доближила устни до него, той веднага се превърнал в красив принц. Още на другия ден тръгнали за неговото царство. Там всички ги приели радостни и разобличили мащехата му.

Те се оженили, станали цар и царица и заживели щастливо.

Грета Костадинова Тарандjиева
родена на 05.12.1996 г. в ф. Сливен
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

ВЪЛШЕБНОТО ГЪРНЕНЦЕ

Имало едно време една много бедна жена. Тя имала три дъщери, които били много красиви, но никой не се осмелявал да поиска ръката им заради тяхната бедността.

Момичетата много страдали и плачели. Всяка нощ те се молели да се случи така, че някой момък да се влюби в тях.

Една вечер силна буря отнесла покрива на къщата им. Майката и трите и дъщери едва дочакали сутринта, когато тръгнали да търсят подслон. Вървейки по пътя, срещнали един старец, който продавал гърненца. След като обяснили какво им се е случило, той ги съжалил и им подарил гърненце.

Вървели, вървели и изгладнели.

- Ех, да имаше една топла пита с малко сиренце да похапнем, че съм много изгладяла! - казала най-малката дъщеря.

В миг пред тях се появила трапеза, отрупана с много ястия. Сестрите разбрали, че гърнето е вълшебно. Пожелали си на мястото на тяхната къщичка да се издигне прекрасен замък. Когато погледнали към къщата си, там наистина имало замък, а пред него на три бели коня ги чакали трима красиви принцове. Мигом се влюбили в девойките и поискали да се оженят за тях.

Направили чудни сватби. Три дни яли, пили и се веселили.

Алек Виктров Абас
роден на 01.01.1998 г. в ф. Сливен
Ученик е в III клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

КОЙ КАКВОТО ПРАВИ, НА СЕБЕ СИ ГО ПРАВИ

Дошла есента. Дърветата се отрупали с много плодове.

На поляната до шипковия храст се събрали Зайо Байо, Баба Меца, Ежко Бежко и Кумчо Вълчо.

Мецана изръмжала:

- Време е за зимнина! Трябва да побързаме, че зимата наближава. Вчера убодох крачето на един трън, но трябва да си постеля дупчицата с листа- казал Зайо.

- С моите къси крачета доста време ще ми отнеме да си събера круши,ябълки и сливи- казал умърлушено Ежко

- Не тъгувай, аз ще раздрусам крушата до моята пещера. Като застанеш под нея, плодовете ще се набодат на бодилите ти – успокоила го Меца.

Вълчо слушал, слушал, па се разсмял :

- Аз ще се припичам на слънце.

Дошла зимата. Ежко често варял ароматен чай от билките, които събрал през лятото. Меца вземала бурканче с мед и дватата със Зайо отивали при Ежко.

Разказвали си весели истории. А Вълчо виел от глад, но не смеел да потърси приятелите си.

Който през есента мързелува, цяла зима гладува.

Аделина Димитрова Иванова
родена на 31.07.1997 г. в гр. Варна
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

Най- почитаният човек в моя род е дядо Петър.

Роден в малко село в Странджанския край, от малък е останал пълен сирак. Бил на две години, когато починала майка му, а когато станал на шест, загубил и баща му.

Останал да живее при баба си. След нейната смърт заедно с брат си са изпратени в дом за сираци в Бургас. Не е бил лек и животът му в дома, но до навършване на пълнолетие останал там. Напуснал дома и отишъл да живее при своя леля в Бургас. Там започнал работа на пристанището. Непосилна била работата за него и това наложило да се премести на мина "Росен" като общ работник.

През далечната 1963 година той бил командирован в Твърдица като машинен шлосер в строящата се тогава Централна обогатителна фабрика.

Останал в Твърдица и свързал живота си с баба. Построили си къща, където живея сега и аз.

През 2003 година дядо почина. В моите спомени той ще си остане най- добрият човек.

Диана Динкова Желева
родена на 17.05.1996 г. в ф. Сливен
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

Най-почитаният човек в моя род е прапрадядо ми. Аз не го познавам но съм слушала разкази за него от дядо.

Прапрадядо ми се казвал Кънчо.Той бил много добър и услужлив човек.

На времето, преди да се ожени, той тръгнал за Америка да работи и печели, за да създаде дом и семейство.

От разказите на близки зная, че когато тръгвал, трябвало да пътува с кораба „Титаник", но нямало свободни билети и се наложило да се качи на друг кораб. Така стигнал до Америка, спечелил пари и се върнал жив и здрав. Построил дом, купил ниви, създал семейство.

По време на войните бил на фронта. Върнал се с куршум в единия крак. Макар че ходел трудно, продължил да се грижи за децата си. И така докато склопил очи.

Аз съм го виждала само на снимка с калпак, пояс и потури, излъчващ доброта и достолепие. Уважаван бил от всички свои роднини и от хората в селото.

От поколение на поколение ще се предава разказът за дядо Кънчо.

* * * * *

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

Моят род по бащина линия води началото си от дядо Коста и баба Мария. Семейството им живяло в централната част на Твърдица. Имали три деца - една дъщеря и двама синове.

Родът бил заможен. Единия етаж на голямата си къща превърнали в ресторант, а другия - в хотел.

Дядо Коста бил скромен и трудолюбив човек. Целият род го почитал, а съгражданите му го уважавали.

Грета Костадинова ТАРАНДЖИЕВА
V в клас

Младен Йорданов Желязков
роден на 06.05.1996 г. в ф. Сливен
Ученик е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

НАЙ-УВАЖАВАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

В моя род най- уважаваният човек е дядо Николай. Всички от рода ни го уважават много. Той ми давал много съвети, от които след като размисля разбирам, че е прав. Той е добър, учтив, възпитан и благороден човек. Дядо Николай е бил учител, заместник -директор в ПГ "Н.Й.Вапцаров".

Започва като учител през 1966 г. в старото училище -ПТУ по минно дело. В същата година започва строежът на новото училище по минно дело "Никола Йонков Вапцаров". Заедно с учениците е помагал с труд за изграждането на училището. Оценен като добър ръководител го назначили като заместник – директор. И с тази длъжност се справял отлично.

От юли 1973 година го назначили като директор на ЗПМС – Твърдица. Най- напред там било МТС. Тук той пак продължил своето дело. Започнали строежи на нови цехове за производството на стълбове.

Доказал се като човек, дал всичко от себе си за развитието на град Твърдица, станал заместник- кмет. Отново започнал неговият неуморен труд. Със строителна бригада продължили и завършили започнатия водопровод с два водоема от Студена река.

Това го научих от близките си и от него. Аз се възхищавам от него, изпитвам гордост от неговите дела и приноса му за града ни.

Нела Тодорова Генчева
родена на 03.07.1996 г. в ф. Сливен
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

В полите на Средна Стара планина се намира едно красиво градче Твърдица. Тя е най-старото селище в района.

Нашият род е един от най-старите родове в Твърдица. В рода ни има много забележителни хора, за които може да се говори и пише. В съзнанието на най-младите са живи спомените за дядо Михаил Домусчиев, който бил кмет на село Твърдица; за вуйчо Петър Домусчиев, който бил главен счетоводител на БНБ; Ганка Домусчиева – учителствала повече от 30 години в Твърдица; Йордан Домусчиев - директор на РПК"Балкан"; Димо Жабов секретар в съвета; Йордан Георгиев, който бил главен директор на „Марица-Изток"; Бончо Карастоянов - разузнавач и директор на цирка.

Аз избрах да пиша за моята кака Владислава. Завършила е основно и средно образование в Твърдица - СОУ„Н.Рилски". Винаги била отлично подготвена с уроците и в добри отношения със своите съученици и учители, готова да помогне във всеки момент на нуждаещите се. Тя била асистент- знаменосец. По-късно завършила своето висше образование в град Варна – един от най-красивите морски градове. По време на своето обучение за висок успех била предложена за специализация във Франция. През лятото си намерила работа на летището като екскурзовод. По време на олимпиадата в Атина бе преводач на една от групите, участващи в спортната надпревара.

Винаги, когато се върне в родния си град, ми се обажда. Тя за мен е пример за добър човек. Винаги ще я уважавам и обичам, защото е моята братовчедка – просто кака Владислава.

Георги Зарков Нягов
роден на 11.05.1996 г. в ф. Сливен
Ученик е в VI клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ В МОЯ РОД

Най-почитаният човек в моя род е дядо ми Колю. Той е пример за подражение, защото е сръчен, умен, справедлив, добър, работен и смел. Хората го уважават за отзивчивостта и готовността му да им помага.

Аз много го обичам,защото ми е дядо.Той е отличен икономист. Жизнен е и очите му винаги са пълни с обич. Когато се колебая, той ми дава най-правилните съвети.

Божидар Иванов Йорданов
роден на 21.03.1996 г. в ф. Сливен
Ученик е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

СЪЧИНЕНИЕ ЗА РОДА

Искам да разкажа за моя дядо. Той е банцигар. Помага ни много. Баба ми всеки ден го чака да се върне от работа и му приготвя вкусна храна.

Нашето семейство е задружно и на това сме се учили от баба и дядо. Те обграждат с внимание мама, татко и нас, внуците си.

Всеки ден си гостуваме. Баба и дядо ни се радват, а ние им помагаме.

Затова сме заедно, затова сме семейство.

Нека винаги да е така.

Камелия Дякова Дякова
родена на 24.10.1996 г. в ф. Сливен
Ученичка е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК ОТ МОЯ РОД

Най – почитаният човек в моя род е братовчед на мама, Петър Парликов. Той е роден в с.Твърдица, Молдова. Произхожда от бедно семейство, но от малък бил трудолюбив и отличен ученик.

Повече от 30 години управявал колхоза в с. Твардица и го издигнал до един от първите в бившия СССР. Той осигурил 7000 работни места на жителите в селото.

Под негово ръководство и с бюджетни средства той построил красив парк в центъра на селото, голямо училище, детски градини, болница и поликлиника, административни сгради, банка, завод за производство на тухли и още много други.

Той покровителствал българската култура. Създал културен дом с музикална школа за изучаване на български народни инструменти, народно пеене и народни танци. Подпомагал църквата. Изградил голям ресторант и механа. Създал хиляди декари лозя и овощни градини.

През всички тези години работил за доброто на хората, обичал България и подпомагал добрите отношения между двете страни. На посещение по негова покана са били българските президенти Желю Желев, Петър Стоянов, Георги Първанов и делегации начело с кметовете на гр.Твърдица - г-н Петър Трухчев и г-жа Катя Дойчева.

Но за съжаление той напуснал този свят твърде млад, но останал в сърцата на хората като един добър човек, който винаги им е помагал.

Радостин Стойчев Иванов
роден на 20.06.1996 г. в ф. Сливен
Ученик е в V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК

Най- почитаният човек в моето семейство е Стою Колев Стоев. Той е баща на моята баба Радка.

Дядо Стою се оженил за баба Койна и си купили дворно място в с. Сборище. Построили си къща. Отгледали четири деца, занимавали се с животни и обработвали много земя.

На празници дядо винаги събирал децата си и се веселели.

Моят татко е кръстен на него. Също като него е много работлив, гледа животни и е много весел човек.

Дядо е уважаван, защото сам се справял с трудностите и не се предавал лесно. Събирал, а не разпилявал, за да даде старт в живота на своите деца.

* * * * *

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК ОТ МОЯ РОД

Най-почитаният човек в моя род е дядо Георги.

Той е от село Орехово (Родопите). Има три сестри и един брат. Израснал е в трудолюбиво семейство.

След като завършил основното си образование, започнал да работи. На осемнадесет години влязъл в казармата. Служил три години. След уволнението си започнал работа в мини "Рудозем". Там работил шест години. По-късно прехвърлили бригадата им в твърдишките рудници.

Запознал се с баба и се оженили. По-късно се родили леля и татко, а в същото време строели и къща.

Така преминава животът на дядо. Със своето трудолюбие и доброта дядо остава най-почитаният човек в рода ми.

Габриела Борева ДЕЛОВА
6а клас

ОТКЪДЕ Е ПРОИЗЛЯЗЛА НАШАТА ФАМИЛИЯ КУКУРИГОВИ

Всичко започнало по време на турското робство. Моят пра-пра-пра-пра- дядо Андрея бил един от първенците в село Хайнето - днешно гр.Гурково.

По това време турските паши и бегове ходели от село на село, съпровождани от башибозуци. Те отсядали в чорбаджийските къщи, където чорбаджиите нареждали софрите и слагали ядене и пиене. По заповед на пашата всички чорбаджии от селото отивали при него. И така той гостувал на всички поред.

Когато приключели с гощавката, , пашата карал българските чорбаджии да му и изпеят по една песен.

На дядо не му било до песни, а не можел и да пее, но думата на пашата била закон за всички хора от селото.

Всеки пеел каквото знаел и можел. Дошъл ред и на дядо Андрея. Тъй като не можел да пее, станал от шиника, стъпил на него, плеснал няколко пъти с ръце и изкукуригал: "Кукуригу!".

На пашата много харесало. Станал. Потупал дядо по рамото и рекъл:

- Ашколсун, Кукуригуолар! Ашколсун!

Оттогава, та до днес родът ни е известен като Кукуригови.

Саня Николова НИКОЛОВА
5"в" клас

* * * * *

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

Родът е общност, начело на която стои най-възрастният мъж. Той се ползва с голямо уважение.

В моя род най-възрастният мъж е Слав Иванов Шатов. Той дълго не се женил, макар че бил образован и начетен. Жените в селото взели да подмятат, че не може да се ожени, защото не е кръстен в църква. И наистина, скоро след като се родил, баща му починал и в суматохата забравили да го кръстят. Кръстили го вече голям и той се оженил за жена на име Кристина. Имал много труден характер, бил импулсивен човек. Известно време бил кмет на селото. Търгувал и обикалял района с бял кон и бял катър. Той отгледал двама синове - Стоян и Стефан Сл. Шатови.

Стоян се оженил и заживял в село Твърдица, отгледал четирима синове - Слав, Минчо, Георги и Иван. Стефан бил най-образованият в младеж в селото. Участвал в събитията през септември 1923г. и съпровождал Петко Енев в Козаревския балкан.

По-късно в селото била основана кооперация „Възраждане" и той активно й сътрудничел. Бил много дружелюбен, всеодаен и отзивчив. Хапката си на две делял. Имал четири деца - Слав,баба ми Мария, Денчо и Стоян Шатови.

Всички роднини от Шатовския род сме деца или внуци на дядо Слав Иванов Шатов.

Наталия Янкова ПЕНЧЕВА
5 клас

* * * * *

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ ЧОВЕК В МОЯ РОД

Искам да разкажа за живота на моята прабаба Тодора – баба на моята майка. Останала сираче (без майка) на 12 години. Била принудена да се грижи за домакинството още като невръстно дете – да готви, меси и пече хляб, да пере и маже стаите. Трябвало да се грижи и за по-малкото си братче, на 6 години. Когато то навършило 7 години, баща й го пратил в приют за деца във Варна. Но баба Тодора на всяко идване от Варна задявала кошничка с провизии и го изпращала на влака.Тя се трудела в дюкяна на своя баща, който бил майстор сладкар – правел боза, сусами и бяла халва.Не била зле и с училището.Завършила трети клас, равен на сегашния седми клас. Била ученолюбива и трудолюбива жена. Помагала редовно на своя баща в сладкарството, знаейки, че той носи в тялото си
куршум от войната през 1912 година.

Тя готвела, перяла и шетала на четирима мъже – трима братя и баща.

На домакинска работа я учела нейната чинка, която имала 5 синове, мечтаела за дъщеря и често й повтаряла:

- Сега имам 6 деца - 5 момчета и 1 момиче.

Моята баба разказва за нея, че хората я знаели като много добра, спретната, скромна, трудолюбива и честна жена. Можела да шие, плете и тъче. За това свидетелствуват тъканите от нея родопски одеала, губери, куверти и плетени на 1 кука дантели, тишлайфери, килими и др.

Десислава Иванова ДЕНКОВА
5 клас

Мирослав Тодоров Генчев
Роден е на 10.10.1992 г. в гр. Сливен.
Ученик в IX клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

КОИ СА НЕЩАТА, КОИТО ДАВАТ СМИСЪЛ НА НАШИЯ ЖИВОТ

(Есе)

Нещата, които дават смисъл на нашия живот, са духовни и материални. Духовните значимости са заложени в нас, но се доразвиват в средата, в която живеем. Те са доброта, честност, отзивчивост, любов, признателност, уважение, творчество.

Още с раждането си детето интуитивно усеща кой е добронамерен към него и му отвръща със същото. Така е и с другите ценности, които то постепенно открива у себе си и в света.

Уважението е може би следващото нещо, което ни кара да осмисляме живота, и да се себеуважаваме, за да си изградим вярна самооценка и да се научим на най–важните неща – да обичаме и да творим.

Обичта е вътре в сърцата ни, но за да се превърне в ценност, трябва да се провокира с любов от обкръжението, и тогава човек започва да отвръща със същото чувство.

Другото важно нещо е творчеството. То е всичко, което правим, за да бъде този свят по-достъпен, по-интересен, по-красив. Не бива под думата творчество да разбираме само сътворяването на картина, стихотворение, музика, а всяко нещо, което разнообразява и движи човешкия прогрес, т.е. човек трябва да досътворява природата и в това се крие голямата му роля в битието.

Материалните неща, които ни правят по-добри човеци, са свързани с ежедневието ни. Те са подреден и уютен дом, съвременни средства за осведомяване и комуникиране – телевизор, компютър, телефон (мобилен), кола, пари и т.н. Те също дават смисъл на нашия живот, защото влияят на стандарта, който пък е важен, за да има добра психологическа среда. Когато безпаричието и бедността са властващи в едно семейство, човек оскотява и мислите му са свързани с това как да оцелее. Почти не намира време и средстваза духовното развитие. Разбира се има го и обратното – наличието на много висок жизнен стандарт, при който човек не работи, не мисли за ежедневните си нужди, започва да търси

приключенията другаде. Има достатъчно примери за деца на богаташи, които от скука посягат към дрогата, просто защото нямат стимул да бъдат себе си и да живеят като наследници на предшествениците си.

Всичко, което ни прави щастливи и хуманни, е значимо в живота. Трагедиите и смъртта ни карат да преосмислим поведението си, да се пречистим, да станем по-добри.

Боряна Янкова Кралева
родена на 08.11.1995г. в ф. Сливен.
Ученичка в VI клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

СТРАДАНИЕТО

/ Есе /

Всяко дете трябва да бъде щастливо, да мечтае, а мечтите му да се сбъдват.

Знаем колко е труден животът. И сега по улиците има бездомни, скитащи се деца. Два свята непрестанно се преплитат и настройват човека против човека: това са, от една страна, бедността, страданието, немотията, и от друга - богатството, охолството, властта. Как ли жадуват бездомните деца за красиви бонбони, обвити в лъскави опаковки, които виждат на витрини, недостижими за тях. Сигурно се питат защо ли е нужно да търпят това унижение и страдание! Защото те са жертви.Те са невинни жертви на един свят, безразличен към тях.

Децата пият от горчивата чаша на мизерията и страданието. Градът, гладът и лишенията са оставили огромни следи в сърцата им. Дрипавите малчугани олицетворяват чистата, неомърсена от злото душа. Градът е празничен, а те - нещастни; той е в разкош, а те - в дрипи; той символизира порока, те - непорочността.

Хората трябва да се уверят, че мисията на децата е да бъдат създатели на едно ново начало и на справедливост!

Децата трябва да бъдат щастливи. Те не заслужават да страдат.

Иван Иванов Минчев
Роден на24.02.1995 г. в ф. Стара Загора.
Ученик в VI клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път.

СТРАДАНИЕТО

/ Есе /

Страданието е ежедневие в човешкия живот. То е съществувало много преди да се родя, съществува докато съм жив, и ще съществува много след като умра. Има много страдащи хора. Някои от тях успяват да го преодолеят и заживяват нормално, но някои не успяват и се отдават на отчаянието. За някои това е стимул в живота. Те го обмислят и се учат от него. Други пак го изразяват. Такива хора са негрите в Америка. Тяхното страдание ражда музика, която се нарича хип-хоп - римуван текст в някакъв ритъм. Негрите живеят в гетата на Америка в невероятна мизерия и глад. Американците мислят, че са нещо повече от негрите, но се лъжат и не си задават въпросите : Защо негрите са такива? Защо те грабят и убиват белите?. Това е техният начин за оцеляване.

Страданието блика от цялата история на човечеството, осеяна от войни, природни бедствия, насилия и омраза.

Но това е реалността, жестока и убийствена. Някои неща просто са невъзможни, няма как да се случат. Мислейки за страданието, си мечтая всеки отделен човек да стане по- добър към света около себе си и така всички ще станем по-силни и ще градим света такъв, какъвто ни харесва. За мен страданието е преди всичко един от най- великите учители на човека.

Кристина Динкова Желева
родена на 01.07.1992 г. в ф. Сливен
Ученичка е в IX клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за трети път

НАЙ–СВЯТОТО ЧУВСТВО – ЛЮБОВ

Любовта е пролетта на живота, сладостта на плода и усмивка на детското лице.

Тя е силно чувство, което помага за преодоляване на вечната самота.

Който поне веднаж в живота си е бил влюбен, той непременно е разбрал, че това чувство го е направило вълшебник. Две влюбени сърца се вричат на вечна обич и чрез нея те стават силни и непобедими.

Любовта е велика, защото знаем, че сме създадени с любов и не само ние, а и нашите родители, техните – също ...

Тя е по-силна от смъртта, защото ражда живот. Именно това прекрасно чувство ни кара да забравим злото и омразата, насъбрала се в душата

Често си представяме любовта като пролетта - нежна, красива и възвръщаща живота.

Лети като птица душата на влюбения и излъчва светлина и топлина, която може да стопли всеки. Един единствен път спохожда такова чувство човека и остава завинаги. До края на дните си влюбеният го носи в най – скритите кътчетата на душата си и то става част от неговата истинска същност. Всеки трябва да се научи да раздава любов, за да получи любов.

Такава любов показва Омир в поемата "Одисея". Одисей и Пенелопа са представени като същества, които живеят единствено, за да бъдат отново заедно. Единственото нещо, което им дава сили да преодолеят препятствията и изпитанията, е любовта. Одисей е показан като много хитър, смел и човек със силна воля. Той е подвластен на красивото чувство – любов. Тя му помага да оцелее и да се върне при любимата си.

Символът на вечната вярност Пенелопа е представена като жена, която полага всякакви усилия, за да запази любовта си към Одисей през годините на неговото отсъствие.

Всички имат нужда от любов. Само любовта може да спаси света!

Петър Янков Кралев
Роден на 03.11.1998 г. в ф. Сливен.
Ученик в III клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

България

Това е моята страна-
България ее казва тя.
Има планини големи,
ниви и поля зелени.

Щом ее пукне пролетта,
чак до късно есента-
зеленчуци, плодове,
хапваме си от сърце.

Зима щом завее вън,
бяло става като в сън.
а децата със шейни
почват вълели игри.

С пило лято ли настане
златна жетва ще захване
трудовият ни народ
събира изобилен плод

* * * * *

Роботи за мама

Днес навън не съм играл,
за мама ми е жал,
само чисти, само шета.

Днес дори не гледам кино.
майсторя една машина,
тя да готви, да пере,
а пък мама - на море.
Тя да шие и да пори,
а пък мама - по фризьори.

Тя да мъкне от пазара
тежките торби със хляба,
а пък мама - еки да кара.

Мамо, последни, твоя
труд ще отмени.
Най- щастлив съм аз сега,
че сме с мама на игра.

Татяна НЕДЕЛЧЕВА
3-ти "в" клас

Ивелина Златкова Митинова
родена на 05.09.1998 г. в гр. Сливен
Ученичка е в VII клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път

ПРОЛЕТ

(Съчинение)

Пролетта е един от най- хубавите сезони в нашата страна. Тя носи полъха на свежестта след изминалите зимни дни.

Животът е отново в забързан ритъм

Бавно се събуждат дръвчетата и цветята от своя зимен сън. В красивите им цветове жужат весели пчелици и събират прашец.

Лястовочките и щъркелите се завръщат от топлите страни.

Пеперудки и сладкопойни чучулиги летят в небето. Из ливадите весело посдкачат зайчета.

И децата са щастливи . Слънцето ги гали нежно по бузките. Те весело тичат да играят навън. Гонят се, скачат и се радват на красивата природа.

Как да не се радваш, как да не се възхищаваш на тази пъстра красота?

Как ?

Петя Христова Христова
родена на 29.07.1998 г. в гр. Сливен
Ученичка е в 6 клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път

Моята учителка

Имаме си най една
много мила госпожа
тя ни учи и обича
и е целивка ни привлича.

А пристигне ли във клас,
всеки слуша я в захлас.
гледаме я с интерес,
всичко да запомним днес.

Елена Иванова Димитрова
Родена на 04.08.1994 г. в гр. Сливен.
Ученичка в VII клас.
В алманаха публикува за първи път.

В ГОРАТА ПРЕЗ ЗИМАТА

Гората обгражда моя роден град. Колко е красива! През лятото тук е пълно с животни. Сладкопойни птички огласят простора, катерички подскачат весело от клон на клон. Но сега е студена зима. Колко е тъжно..

Наоколо се чува само свистенето на вятъра в премръзналите клони на дърветата. Студът е прогонил далече крилатите певци и сега се надсмива над самотата на гората. Снежният вихър беснее в скалите, огъва стройните борове и ели, блъска се в гърдите ми, дърпа косите ми, щипе ме по носа и бузите. Привеждам се, за да надвия напора му, и с мъка тръгвам напред.

Изведнъж бурята спира и всичко се успокоява. Настъпва тишина, в която се чува само глухото пращене на някоя замръзнала вейка.

- Здравей, приятелко! – чувам глас над себе си.

Повдигам очи. Това е гласът на големия стар дъб, под който съм спряла. Много е живял той, много е видял. Колко пъти снежният вятър е играл в клоните му! Сега стои самотен сред бялата тишина.

Гората наоколо е приказна. Вечно зелените клони на боровете и елите са натежалии увиснали от снежната премяна. Всичко наоколо сякаш ми нашепва за вълшебствата на велик чародей. Върховете са нахлупили пухкави бели калпаци. Над главата ми с чирикане прелитат няколко премръзнали и гладни врабчета. От небето се сипят леки балеринки – красивите снежинки. Падат на топлата ми длан и се топят. Около един храст забелязвам пресни следи на зайче. Навярно е минало скоро, търсейки храна, или е бягало от някоя хитра лисица...

Бих стояла тук още дълго, но краката ми се вкочаниха от студ. Тръгвам назад. Не мога да откъсна очи от тази омайваща красота. Изпраща ме скърцането на осиротелите дървета.

- Не тъгувайте, родни гори! Скоро зимата ще си отиде, веселите певци ще долетят, за да разпилеят пустотата на зимните дни. Отново ще бъдете радостни!

Прибирам се вкъщи с олекнало сърце.

Нелина Георгиева Недялкова
Родена на 05. 12. 1996 г. в гр. Сливен.
Ученичка от V клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

БЕЗ ЦЕЛУВКАТА НА МАМА

Бях на три години, когато останах без мама. Не я запомних –нито лицето, нито гласа й, нито можех да произнеса думичката „мама", защото нямаше на кого?!

Жестоко е без мама - няма целувка, няма милувка от мама, няма майчина обич... Жестоко! Но съдбата това ми поднесе, какво да правя – мълча и търпя, страдам по свой начин. Това е животът на сирачето.

* * * * *

НЕСПОЛУЧЛИВ ЛОВ

/ Разказ /

В края на есента всички горски обитатели започнаха да се стягат за зимата и студа. Катеричката си събра орехи, семейство мечки започнаха да си правят зимното леговище, а хитрата лисица кроеше план как да открадне някоя кокошка. Само зайчето се криеше от храст в храст и гризеше младите клонки.

След няколко дни в планината заваля първият сняг.

В един студен зимен ден ловецът бай Иван реши да отиде на лов в гората. Той взе вярното си куче Балкан и потеглиха. Кучето тръгна да търси следи от някое животно. Тогава подуши безгрижното зайче, издебна го и му се нахвърли. После излая. След като ловецът чу лая, отиде да провери какво става.

Той видя, че Балкан е нападнал един заек. И тъкмо когато се приготви да натисне спусъка на пушката си, една катеричка, която бе много добра приятелка на зайчето, го ухапа. Той извика от болка, пушката падна на земята, кучето се изплаши, а зайчето избяга.

Бай Иван и Балкан тръгнаха да търсят друго животно. Обиколиха цялата гора, но не намериха нито едно животинче. Всички се бяха изплашили от стрелбата. Тогава те си тръгнаха тъжни и недоволни.

Зайчето отиде да благодари на катеричката за помощта й, а в гората отново настана тишина и спокойствие.

Камелия ДЯКОВА

Василена Милева Шкодрова
Родена на 23. 10. 1992 г. в гр. Сливен.
Ученичка от IX клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

ЛЮБОВТА В НАС

Във всеки човек има любов. Тя може да бъде свързана със семейството, любимия човек, към приятели и животни.

Ако имаме любов, то щастието, което ни носи, е напълно достатъчно,

И обратното, ако сме щастливи, и въпреки това усещаме някаква празнота и в усмивката ни успява да се промъкне тъга, то може би ни липсва любов.

Любовта е като почивка след дълъг път. Но обикновено тя е предшествана от запознанство, харесване или приятелство.

В този кратък живот любовта е един от най- хубавите мигове на човека. Приятелска любов съществува във всеки. Тя може да е към близък приятел или познат, към определен любим предмет, храна, напитка, животно и др.

Почти всеки човек има домашни животни, към които изпитва чувства. Аз имам куче и коте и много си ги обичам. Когато ми се наложи да замин някъде, ми е много мъчно, че ги оставям дори да е за един ден

Всеки от нас е гледал някои филм, в който има любов, дори в екшъните и криминалните филми накрая има любов между двама души други.

Примерно в съвременнта "История за Пепеляшка" се разказва за любовта на едно момиче Сам, което се влюбва в Остин, и за пречките между тях. Но все пак любовта винаги може да преодолее препятствията по пътя си. Доказателство за това е и произведнието на Шекспир "Ромео и Жулиета". За избора им да бъдат заедно в смъртта, вместо да живеят разелени.

Подобен избор правят Елисавета и Иво от повестта "Крадецът на праскови от Емилиян Станев. Когато обичта съществува, тя не може да бъде забравена. Пример за любовта между животни и хора са всички, имащи домашни любимци. Да си припомним детската класика "Пипи Дългото чорапче" или филма по истински случай "Осем герои", разказващ

за любовта на човек към кучетата му.

Много силна е и любовта към отечеството. Това са доказали известни писатели, патриоти и войни като Ботев, Левски, Вазов и други знайни и незнайни родолюбци.

Любовта е едно несъизмеримо чувство, което е създало живота и се намира у всеки от нас.

Кристиан Петков Драганов
Роден на 10.03.1998 г. в ф. Стара Загора.
Ученик в III клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

МАРИЯНА

/ Съчинение описание /

Марияна е моя братовчедка. Тя е по- голяма от мен, но ми е като сестра.

За мен тя е най- добрата и красива кака.

Марияна е много нежна и мила. Има големи пъстри очи и дълги руси коси. Когато ме погледне, усещам огромната й обич.

Лицето на кака е красиво и меко. Щом се усмихне, на него грейват две прекрасни трапчинки.

Ръцете й са ласкави и нежни. С тях тя ме гали, прегръща, а сърцето ми прелива от щастие.

Аз обичам кака с цялата си душа и за всичко от сърце и благодаря.

Обич

Мило наше детенце,
ти си нежно лаленце.
Мама песничка ти пее,
тайно в люлка те люлее.
Щом отвориш очички,
към нас протягаш ръчички.
Ние много те обичаме
и сладурче те наричаме.

Гора

Горо, горище красива,
много те, горо, обичам.
В тебе се леко заспива,
но цял ден в тебе аз тичам.
Сърнички малки ще видя,
зайчета мили ще гале.
Билки лечебни ще бера
природата чиста ще пазя.

Неделина Иванкова Иванова
Родена на 26. 05. 1998 г. в ф. Сливен.
Ученичка от III клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път.

Мамо

Искам, мамо, всеки ден
аз да те наричам,
та да видиш и познаеш
колко те обичам!
Искам да сплета ръчички,
пръстчета да свия
и сърдечно, топло,
нежно тебе да обвия.

Искам, мамо, да те радвам,
цял ден да ти пея,
като слънчице е усмивки,
мамо, да те грея.
Искам да си бъбря с тебе,
приказки да слушам,
в твоите прегръдки топли
вечер да се сгушвам.

БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ ХУБАВА

Това се случило преди много, много години. Земята била плоска като тепсия и неприветлива като пустиня: нямало нито планини, нито долини, нито морета, нито полета, Нямало нито пролет, нито зима. Ден и нощ слънцето и месечината се разхождали заедно, а вълкът и агнето яделе от една чиния. Тогава ставали неща, които сега не стават.....

Бог решил да си отвори хазната и да раздаде блага на човешкия род. Той повикал народите и те всички дошли. Само американците ги нямало, защото Колумб не бил открил още Америка. Народите се наредили на опашка пред бог да получат своята част от земята. Първи били англичаните, защото те се мислели за най-добри. На края на опашката били българите – винаги са били такива срамежливи, търпеливи и вярвали, че бог е помислил и за тях, и ще им остави някаква земя.

И ето бог почнал да раздава своето имане: дал на англичаните моретата, на руснаците полетата, на шведите горите, на швайцарците планините, на финландците езерата.... Той раздавал и раздавал с пълни шепи. Дяволът, нали си е шеговит, от всички дарове си отчупил по част, а от най- хубавите -парчета. Всички народи си взели дела и си тръгнали. Дошъл редът и на българите, но за тях нищо не останало.

Господ разбрал, че нещо не е наред. Погледал се и видял, че дяволът го няма и разбрал, че той му е скроил шега. Пратил ангела да доведе дявола. Довел го, а той не си признавал.

Тогава ангелът бръкнал в пазвата на дявола и започнал да вади – покрити с вечен сняг планини, тучни равнини, тъмни гори, пенливи реки, синьо море - всичко от хубаво по- хубаво.

Христо Тодоров Кокалов
Роден на 16.01.1998 г. в ф. Сливен.
Ученик в III клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за втори път.

ПРОЛЕТ ДОЙДЕ

През месец март отидохме на поход до местността Кутра. По целия път се чуваха гласовете на лястовички, врабчета и чучулиги. Тук-там пробягваха малки зайчета. Имаше много горски цветя и разцъфнали дървета с най-различни цветове. Беше най- хубавата гледка след суровата студена заима.

Щом стигнахме, си починахме от дългия път. Времето беше топло, въздухът чист. Играхме без да спираме. Един самолет мина ниско, сякаш над главите ни. Гледахме го как кръжи над нашето градче. Продължихме с игрите, но изведнаж нещо ни смути. Из храсталаците изскочи едно диво прасе. Ние се покатерихме на дърветата, защото се изплашихме. Прасето търсеше храна и не ни обърна внимание. След малко то си отиде, а ние слязохме долу.

Поуморени от игрите, заредени с емоции си отидохме към домовете, където надълго и широко разказвахме на родителите си за преживяното.

Камелия Иванова Караколева
Родена на 18. 11. 1995 г. в ф. Сливен.
Ученичка от IV клас на СОУ "Неофит Рилски"
В алманаха публикува за първи път.

СТРАДАНИЕТО

(Есе)

Страданието е неизменна част от живота ни. Няма човек, който да не е страдал поне веднъж. Дали в страданието има нещо повече? Може би... То е това, което кара хората да плачат, да се измъчват. То тежи на сърцето и душата ни.

Говорейки за него, може би е нужно да уточним, че то се проявява под различни лица, но с една обща черта - усещане за болка: понякога от съжаление, друг път от гняв или от всичко едновременно.

Този, който започва да усеща страданието, в същото време започва да се пробужда и за по-истинските, по-дълбоките и реални неща в живота. Това е така, защото страданието разбива на пух и прах цялото ни самодоволство, съставено от обичайните ни илюзии за реалността, и ни принуждава да живеем в един по-истински смисъл - да гледаме по-внимателно, да чувстваме по-дълбоко, да се докосваме до самите себе си и до нашите светове по начини, които досега сме избягвали.

Казано е, че страданието е първата благодат. То не трябва нито да се отрича, нито да се избягва, нито да се възхвалява или драматизира. Появата му е добър знак, защото показва, че сме започнали да разбираме колко болезнен, потискащ и тъжен може да бъде животът понякога. Ние трябва да го изтълкуваме правилно, да вникнем в него, да го надживеем и накрая да заживеем отвъд страданието. Ако не го направим, просто ще затънем като в блато и ще се лутаме там, без да знаем какво друго да направим.

Страданието е начин за пробуждане на човешката душа. То ни е необходимо, за да намерим верния път в живота си и да променим онова, което е по силите ни да променим.